

Svatba v Káni

Hošťálková 20. 1. 2019

Písně: 242, 610, 546, 611, 582

Čtení z Písma: ev. Jana 2, 1 - 11; 20, 30 - 31

Text kázání: ev. Jana 2, 1 - 5

Milí bratři a sestry,

o nedělích „po Zjevení Páně“ se čte také tento příběh o svatbě v Káni Galilejské. Ve svém evangeliu zaznamenal Jan sedm Ježíšových zázraků, prvním z nich je právě tento. Každý z těchto sedmi příběhů Jan nazývá znamením. Naznačuje tím, že je tu nevypráví jenom proto, abychom se dozvěděli, co se tehdy vlastně stalo. Pomocí těchto příběhů chce povědět daleko víc. Vypráví je tak, aby nám na nich ukázal, kdo je Ježíš. Pomáhá nám v něj uvěřit. Tyto příběhy opravdu slouží jako znamení, která někam ukazují, něco trvalého a důležitého oznamují. Máme tedy před sebou toto první znamení. Je to příběh, při kterém učedníci uvěřili v Ježíše Krista. Může tak sloužit i nám.

Ježíš většinou pomáhal lidem, kteří se ocitli v nějaké těžké nebo zoufalé životní situaci. Čteme, že se na něj obraceli nemocní, hladoví, chudí, všemi opovrhovaní hříšníci, malomocní, nešťastní rodiče, kterým umíralo dítě. V takových chvílích každý člověk hledá pomoc a touží po Božím milosrdenství. To ale může navozovat dojem, že Boha potřebují jenom lidé, kteří jsou nějak na dně.

Jenže příběh o svatbě v Káni nám představuje lidi, kteří byli na vrcholu svých sil. Sešli se, aby se radovali a veselili. Byli přesvědčeni, že jim vůbec nic nechybí. Ženich i nevěsta zářili štěstím, stejně i ostatní přítomní - jejich rodiče, přátelé. Všechno bylo připraveno; vždyť na čem jiném si člověk dává více záležet než právě na vlastní svatbě?

A přece se i tady schyluje k velmi nepříjemné situaci. Někdo špatně spočítal hosty a měchy vína. Ženichovi hrozí ostuda. „**Už nemají vína**“, říká Ježíšova matka. Touto větou jsme upozorňováni na to, že i kdybychom něčemu věnovali všechny své síly a byli si jisti, že je všechno v pořádku, i kdybychom byli zdraví, zajištěni, spokojeni a plni elánu - stačí malá chybička a všechno se najednou může hroutit. Člověk Boha nepotřebuje jenom ve chvílích, kdy na něj dolehne nemoc a trápení, ale i tehdy, když mu zdánlivě všechno vychází a cítí se být na vrcholu svých sil. Našemu životu totiž vždycky něco chybí. Člověk si neumí své štěstí zajistit sám. Každou chvíli o něco zakopne nebo si své štěstí něčím pokazí.

Je tu ale Ježíšova matka, která se u svého syna přimlouvá. Jan ji jmenuje nejspíš proto, aby naznačil, že je to postava, která někoho zastupuje. Někteří vykladači říkají, že v ní můžeme vidět církev. Církev si má všímat toho, když někde hrozí pád a lidem se hroutí jejich plány, má lidem přát radost a pokoj a hledat pomoc dřív než bude pozdě. Jejím úkolem je za druhé se modlit a vidět jejich problémy dřív, než se objeví v plné síle.

Ale Ježíš matčinu prosbu nejprve odmítá. A i když nakonec pomůže, jeho slova jsou dost strohá. V doslovném překladu říká: „**Co je mně a tobě ženo? Ještě**

nepřišla má hodina.“ Církev a Ježíš si tady nějak nerozumí. Každý z nich jakoby usiloval o něco jiného a směřoval k jinému cíli. Církev se přimlouvá za vyřešení bezprostřední nouze: „nemají víno“. Ježíš však myslí na „svou hodinu“. Církev chce vyřešit aktuální lidský problém, zatímco Ježíš jakoby hleděl kamsi do dále.

Tím zásadním k pochopení Ježíšova postoje je slovo „hodina“. Vždy, když toto slovo Jan užije, myslí tím na hodinu Ježíšovy oběti. Chce nám tím slovem připomenout Ježíšův kříž. Naše vykoupení a vysvobození z moci hříchu a smrti. Na svou oběť myslí Ježíš i na svatbě v Káni Galilejské. To je ta hodina, pro kterou se narodil a přišel na svět. Jeho úkolem je být Božím Beránkem, obětovat se za nás. Jedině tak nám může skutečně a trvale pomoci.

My však často uvažujeme podobně jako Ježíšova matka. Představujeme si, jakou má Ježíš od Boha moc, co všechno může jednoduše změnit, jak a v čem by nám mohl a měl pomoci. Když se k němu modlíme, obracíme se k němu většinou s jednotlivými věcmi. Tady nám něco chybí, tady nás zas něco bolí, tam si s něčím nevíme rady. Obracíme se k němu jenom o jakousi výpomoc. Více nechceme a ani nečekáme. Někdy potřebujeme uzdravit, jindy jen povzbudit. Většinou potřebujeme, aby nám Bůh pomohl vyřešit nějaký problém a dál už si zase chceme dělat věci po svém a sami. Pána Boha máme za dobrého pomocníka. Ale dům svého života si chceme postavit sami. Potřebujeme jen občas přidršet, abychom nespadli z lešení.

Pán Ježíš neříká, že nepomůže, ale naznačuje nám, jak často mu nerozumíme a mýlíme se s ním. To co nám nabízí On, není jen nějaká výpomoc, ale něco zcela nového; chce s námi začít znovu, od samého počátku. Nabízí nám mnohem víc, než jen dolévat víno a pomáhat od bolestí. Později to řekne Nikodémovi: „*Já jsem přišel na svět proto, aby ses mohl znovu narodit*“. My od něj většinou čekáme jen pomoc v nouzi. On nám ale nabízí úplně nový život. My chceme jen vyspravit fasádu našeho domu života, On nám však přišel postavit dům nový. Dům, ve kterém bychom mohli už napořád bydlet a žít.

Jestliže jsme už poznali, že našemu životu něco důležitého chybí a po Ježíšově pomoci toužíme, pak ji musíme hledat v jeho oběti na kříži. V draze zaplaceném odpuštění hříchů, které nám vydobyla jeho prolitá krev; v úplně novém pochopení celého svého života a ne jenom v dílčí pomoci a zbavení se těch nejakutnějších starostí. Každá pomoc a milost, které se nám od Boha dostává, ve skutečnosti vyrůstá z Ježíšova kříže a jeho oběti. Všechno se rozhodlo v hodině, kdy Ježíš Kristus z kříže zvolal: „**Je dokonáno**“.

Církev se někdy - podobně jako Ježíšova matka - s Kristem mýlí a příliš mu nerozumí. To ale neznamená, že je tu zbytečná; potřebuje se umět učit měnit své zaběhané zvyky a pohledy, a naslouchat tomu, co říká živý Pán - Kristus. A o to se v tomto příběhu jedná. Ježíšova matka, na svého syna nenaléhá. Neříká mu, co má dělat, ale radí, co máme dělat my. Její rada zní: „**Udělejte, co vám řekne.**“ Měli bychom si všichni vzít její radu k srdci.

Komu z nás by se nelíbilo zažít to, kdy se voda promění ve víno. Ale kdo tu vodu do kádí nanosí? Osmnáct věder. To prý je pět nebo šest hektolitřů! A tehdy voda ještě netekla z kohoutků jako dnes. Musela se nanosit. Rumpálem vytáhnout ze studny a dávat pozor na to, aby se jí cestou moc nerozlilo. Boží divy se dějí, ale člověk se přitom někdy pořádně zapotí a naběhá. A hlavně musí umět poslechnout a uvěřit, že to, co říká Ježíš, má smysl a přinese dobrý užitek.

Jestli něco církev může poradit tomuto světu i sama sobě, pak je to shrnuto právě ve větě: „**Udělejte, co vám říká**“. Bůh dělá zázraky nejčastěji skrze naši poslušnost

a víru; a dějí se tam, kde Bůh sám něco začíná, kde On volá k něčemu nás a my místo zbytečných řečí a otázek poslechneme, i když se nám to třeba zdá být zbytečné a nesmyslné. Copak je rozumné, nosit vodu do prázdných kádí - k čemu tam bude, k čemu ta dřina? Ježíš má často zvláštní nápady. Copak to dává smysl někomu pořád jenom odpouštět? Nastavovat druhou tvář? Milovat nepřátele? Povídat o Bohu těm, které to nezajímá? Modlit se, když se dlouho nic nemění a neděje? Pracovat, kde se nám nedaří? A přece právě tam a v takových chvílích uposlechnout jeho Slovo znamená, že se z obyčejné vody stává lahodné a dobré víno.

„Když je donesli správci hostiny“, nevěřil vlastní chuti. Hned si zavolał ženicha, aby ho pochválil: „Mladíku, už jsem zažil hodně svateb a vypil hodně vína. Ale každý dává postupně víno horší a horší a nikdo to nepozná. Ale aby měl někdo pro hosty připravené nejlepší víno až na konec, to jsem ještě nezažil.“ V Janově evangeliu to tak často je - ty největší pravdy vysloví často úplně neznámý člověk. Někdo, kdo ani netuší, jak hlubokou pravdu svými slovy poví.

Všichni lidé nějak umí využít slabosti svých bližních. Nejdřív dáváme dobré víno a když už to hosté nepoznají, naléváme něco podřadnějšího. Zdá se nám to tak docela normální. Všichni se navzájem tak trochu podvádíme a počítáme s tím, že i druzí nás v něčem podvedou. Jen Ježíš je vždy a ve všem pravdivý a ryzí - až do konce. Nezneužívá naší hlouposti a nevědomosti. Dává nám to nejlepší i když to neumíme ocenit. Dává nám sama sebe. Dává nám vše, co má.

A pro ty, kteří hloubají nad tím, jak se mohlo stát z vody dobré víno, má evangelista Jan překvapivou odpověď. To víno pochází z Kristovy oběti. Je to víno, za které bylo draze zapláceno. Je to víno milosti, nového života a odpuštění. A není jen pro pozvané; jen pro ty, kteří jsou čistí a spravedliví. Tohoto Ježíšova vína je dost pro všechny! Jestliže se chceme radovat - spolu s Ježíšem a jeho učedníky - pak jsme zváni.

Amen.